

Lysander Spooner: Siyaset Felsefecisi, Kölecilik Karşıtı, Hukuk Kuramcısı Bir Anarşist

Lysander Spooner (19 Ocak 1808–14 Mayıs 1887): 19. yüzyılda Amerika anarşizminin önde gelen kuramcılarından olan Spooner, anti-otoriter, işçi hareketlerinin güçlü savunucusu ve bireyci anarşistlerden biridir. Sosyalist Birinci Enternasyonal’in üyesidir. Siyasi ve ekonomik fikirlerinden dolayı Liberter Sosyalist ve ortaklaşmacı olarak bilinir. Köleciliğin kaldırılması için mücadele etmiş ve *The Unconstitutionality of Slavery* (Köleciliğin Anayasa Dışılığı) yazmış *No Treason: The Constitution of No Authority* (İhanet Yok: Otorite Olmayanın Anayasası) kitabıyla da ayrılıkçılara karşı ihanet suçlamasına muhalefetini ifade etmiştir.

Spooner’ın aktivizmi Massachusetts yasalarını ihlal eden kariyeriyle bir avukat olarak başlamış ve dönemin önde gelen hukukçu, politikacı ve kölecilik karşıtı Massachusetts valisi ve senatör olan John Davis’den ve daha sonra Free Soil Party’den temsilci ve senatör olan Charles Allen’den hukuk dersleri almıştır. Asla bir koleje gitmemiştir.

*“Hiç kimsenin hukuk yoluyla zenginlerin fakirlerin mücadelesinden korunması gerektiğine dair korkunç bir ilkeyi savunmaya cesareti olmadığı”*nı iddia etmiştir. 1836’da kanun koyucu bu sınırlamaları kaldırmıştır. O, avukatlar, doktorlar ya da herhangi biri için iş sahibi olma ve çalışmayı engelleyen ve bunun için gerekli görülen tüm lisans ve diplomalara karşı olmuştur. Bir kişinin başka biri ile iş yapmasını engelleyen profesyonel lisansların sözleşmenin doğal hakkını ihlal ettiğini savunur. Spooner adalet bilimi adını verdiği doğal hukuku savunur. Bireylere ve

onların mallarına karşı vergilendirme de dahil zorbaca eylemlerin olduğu yerde suç işlenmiş olarak düşünülmelidir.

Bir serbest meslek savunuru ve iktidarın iş yaşamını düzenlemesine karşı olan Spooner, Post Office’e karşı *American Letter Mail Company* denen kendi işini başlatır. 1840’larda bu oldukça etkili olur.

Daha sonraları ”*Natural Law or the Science of Justice*” (Doğal Hukuk ya da Adalet Bilimi) ve küçük bir kitap olan *Trial by Jury*’yi (Jüri Yargısı) yazar. *Trial by Jury* kitapçığında özgür bir toplumda bir jüri mahkemesinin sadece davanın olgularını yönetme yetkisi olmadığını aynı zamanda görülen dava altında hukukunun meşruluğu da olduğu jüriyi geçersiz kılma (sıfırlama) doktrinini savunur. Bu doktrin, yasaya göre, yargılamanın gayrı meşru olduğunu fark etmişlerse jürinin yargılamayı reddetmesine de müsaade eder. Ayrıca onun son dönem yazılarını seri yazı halinde yayınlayan Benjamin Tucker’in Amerikalı bireyci anarşist dergisi *Liberty*’nin katılımcısı olmuştur ki derginin birçok sayısında editör köşesinde günlük olaylara dair yazılar yazmıştır.

O dönemde dünyanın yakında sona ereceğine inanan ve bundan dolayı çalışmayı durduran Millerciler* desteklemiştir. Bir süre sonra bunlar serserilik suçlamasıyla tutuklanmışlardır.

Anarşist George Woodcock, Spooner’ın denemelerini Amerikalı anarşist Josiah Warren’in, Pierre-Joseph Proudhon’un fikirlerinin “etkili bir

* Zamanında William Miller’in hesaplamalarını takip eden kişi ya da onun takipçilerine Millerciler deniyor. Bunlar Dünya’nın 22 Kasım 1844’de sona ereceğini düşünüyorlarmış fakat bu olmamış!

detaylandırılması” olarak görür ve onun çalışmalarını Amerikalı bireyci anarşist Stephen Pearl Andrews’in çalışmalarıyla ilişkilendirir.

Bireyci bir anarşist olarak Spooner sanayi öncesi yaşamın küçük cemaat yapılarını ve küçük mülk sahiplerini, merkezi hükümet sistemine bağlı olma zorunluluğu olmayan ortak bir dürüstlikle mallarına ve mutluluğa sahip olarak tanımlar. Büyüyen iktidarların bireyin rolünü elinden alarak itaat talep ettiklerini ve sanal köleler yarattığını fark etmektedir. İktidara yasa yapması ve uygulaması için izin vermekle Amerikalıların “özgürlüklerini çekinmeden iktidara teslim ettiklerini” ileri sürer.

No Treason’da Anayasanın ne bir sözleşme ne de vatandaşları bağlayan bir metin olduğunu iddia eder. Ulusal Kongrenin feshedilmesini ve vatandaşlara kendi kaderlerini kendilerinin belirlediği, kendilerinin kendilerini idare etmesine müsaade edilmesini söyler.

Spooner kendi işinin sahibi olmayı tamamen kendi emeğinden faydalanmak ve onu işverenle paylaşmamaktan dolayı insanlar için kârlı olduğuna inanır.

Onun yazıları Amerika’da sol-liberter ve sağ-liberter politik teorinin gelişmesine katkı sağlamıştır. Yazıları aynı zamanda Avusturya Okulu’nun ekonomisti Murray Rothbard ve sağ-liberter hukuk profesörü ve hukuk teorisini Randy Barnett üzerinde etkili olmuştur. Bu etkiyi tanırken *An Anarchist FAQ* (Anarşist Sıkça Sorulan Sorular) onun anarko-kapitalizmin habercisi fikrine karşıdır. Onun “özgür bir toplumun temelde anti-kapitalist olduğu görüşüne sahip olduğunu” ve “kapitalizme sıkı şekilde karşı olduğunu ve sol-liberter” olduğunu söyler. Spooner’in “anti-

kapitalist toplumu kapitalistlerin ve ücretli köleliğin olduğu bir toplum değil, zanaatçılar ve yardımlaşan işçiler ve kendi çiftliğine sahip çiftçilerin toplumu olarak” düşündüğünü iddia eder. O “ücretli işçiliğe karşıdır. Toplumsal ilişkilerin sermaye tarafından tahrip edildiğini” iddia eder.

§

Eserleri:

“The Deist’s Immortality, and An Essay on Man’s Accountability for His Belief” (1834)

“The Deist’s Reply to the Alleged Supernatural Evidences of Christianity” (1836)

“Constitutional Law, Relative to Credit, Currency, and Banking” (1843)

“The Unconstitutionality of the Laws of Congress, Prohibiting Private Mails” (1844)

The Unconstitutionality of Slavery (1845)

“Poverty: Its Illegal Causes, and Legal Cure” (1846)

“Illegality of the Trial of John W. Webster” (1850)

“An Essay on Trial by Jury” (1852)

“The Law of Intellectual Property” (1855)

“A Plan for the Abolition of Slavery, and To the Non-Slaveholders of the South” (1858)

“Address of the Free Constitutionals to the People of the United States” (1860)

“A New System of Paper Currency” (1861)

“A Letter to Charles Sumner” (1864)

“Considerations for Bankers, and Holders of United States Bonds” (1864)

No Treason No. I (1870)

No Treason No. II: The Constitution (1870)

No Treason: The Constitution of No Authority
(1870)

“Forced Consent” (1873)

“Vices Are Not Crimes: A Vindication of Moral
Liberty” (1875)

“Our Financiers: Their Ignorance, Usurpations and
Frauds” (1877)

“Gold and Silver as Standards of Value: The Fla-
grant Cheat in Regard to Them” (1878)

“Natural Law, or the Science of Justice” (1882)

“A Letter to Thomas F. Bayard” (1882)

“A Letter to Scientists and Inventors, on the Science
of Justice” (1884)

“A Letter to Grover Cleveland, on His False Inaugu-
ral Address, the Usurpations and Crimes of Lawmakers
and Judges, and the Consequent Poverty, Ignorance,
and Servitude of the People” (1886)

“Two Treatises on Competitive Currency and Bank-
ing”

Yazıyı Türkçeleştiren: **A. Şahin**

§

8

İhanet Yok

No. VI.

Hiçbir Otoritenin Anayasası

LYSANDER SPOONER

BOSTON:

YAZAR TARAFINDAN 1870 YILINDA YAYINLANMIŞTIR.

8

I.

Anayasanın hiçbir doğal otoritesi veya yükümlülüğü yoktur. Kişiler arasında bir sözleşme olmadığı sürece hiçbir yetkisi veya yükümlülüğü yoktur. Ve mevcut Anayasa, şu anda varolan kişiler arasında bir sözleşme olma iddiasına bile sahip değildir. En fazlasıyla seksen yıl önce yaşayan kişiler arasında yapılan bir sözleşme olduğu iddia edilebilir. Ve bu durumda, bunun yalnızca makul ve zorunlu sözleşmeler yapma yetkisine sahip olacak şekilde yıllarca takdir yetkisine sahip kişiler arasında bir sözleşme olduğu varsayılabilir. Dahası, tarihsel olarak, o dönemde var olan insanların bile sadece küçük bir kısmına konu hakkında danışıldığını, sorulduğunu veya rızalarını veya muhalifliklerini herhangi bir resmi şekilde ifade etmelerine izin verildiğini biliyoruz. Bu şekilde, resmi olarak rızasını veren kişilerin hepsi artık ölmüş durumdadır. Çoğu kırk, elli, altmış, yetmiş yıldır ölü. Ve Anayasa, şimdiye kadar onların çocuklarını yükümlü kılmıştır. Gelecek kuşakları bağlaması işin doğası gereği açıkça imkânsız olmakla kalmaz aynı zamanda onları bağlamaya kalkışmaz bile. Yani bu belge, o sırada var olan “halk” dışında herhangi bir kurum arasında bir anlaşma olma iddiasında değildir; açıkça ya da zımni olarak, kendileri dışında kimseyi bağlama konusunda herhangi bir hak, güç ya da eğilimde değildir.

Hadi onun dilinin nasıl olduğunu görelim:

Biz, Amerika Birleşik Devletleri halkı (yani o zamanlar Amerika Birleşik Devletleri’nde var olan insanlar), daha mükemmel bir birlik oluşturmak, iç huzuru garanti etmek, ortak savunmayı sağlamak, genel refahı teşvik etmek ve nimetleri güvence altına almak için kendimize ve gelecek kuşaklara özgürlük hakkını

vermek için, Amerika Birleşik Devletleri için bu Anayasayı emredip tesis edelim.

Her şeyden önce, bir anlaşma olarak bu dilin, en fazla gerçekte olduğu gibi, yani o zamanlar var olan insanlar arasında bir sözleşme olduğu iddiasında olduğu açıktır ve zorunlu olarak bir sözleşme olarak yalnızca o sırada mevcut olan insanlar bağlayıcıdır. İkinci olarak, dil onların “gelecek nesilleri” bu yasa altında yaşamaya bağlı kılmaya yönelik herhangi bir niyetleri veya arzuları olduğunu veya herhangi bir hak veya güce sahip olmayı hayal ettiklerini ne ifade eder ne de ima eder. Onların “gelecek nesillerinin” onun altında yaşayacağını veya yaşaması gerektiğini söylemez. Aslında sadece, onların umutlarının ve bunu benimsemelerinin, birliklerini, güvenliklerini, huzurlarını, özgürlüklerini vb. teşvik ederek, kendilerine olduğu kadar gelecek nesillere de yararlı olabileceğini söyler.

Diyelim ki şu şekilde bir anlaşma yapıldı:

Biz Boston halkı, kendimizi ve gelecek nesillerimizi işgale karşı korumak için Governor’s Island’da bir kale bulundurmayı kabul ediyoruz.

Bu anlaşma, bir anlaşma olarak, o dönemde var olan halk dışında hiç kimseyi bağlamaz. İkincisi, “gelecek nesilleri” böyle bir kaleyi korumaya zorlamak onların adına hiçbir hak, güç veya eğilim iddia etmez. Bu yalnızca, gelecek nesillerin varsayılan refahının, asıl tarafları anlaşma yapmaya teşvik eden nedenlerden biri olduğunu işaret eder.

Bir adam kendisi ve gelecek nesiller için bir ev inşa edeceğini söylediğinde bu ne onları bağlayıcı düşünceye sahip olduğu şeklinde anlaşılmayı kasteder ne de onları bağlama ve orada yaşama hakkına ya da

gücüne sahip olduğunu hayal edecek kadar aptal olduğu sonucu çıkarılır. Onlar söz konusu olduğunda, sadece burayı inşa ederken umutlarının ve güdülerinin, kendilerinin veya en azından bazılarının, burada yaşamayı kendi mutluluklarını bulabildikleri anlaşılmalı demek istemektedir.

Dolayısıyla bir adam kendisi ve gelecek nesiller için bir ağaç diktiğini söylediğinde, onları zorlayacak herhangi bir düşünceye sahip olduğunu söylediği şeklinde anlaşılmak istemez ne de onları meyveyi yemeye zorlama hakkına ya da gücüne sahip olduğunu hayal edecek kadar ahmak olduğu sonucu çıkarılamaz. Onlar söz konusu olduğunda, sadece ağacı dikerken umudunun ve amacının ağacın meyvelerinin onlara hoş gelmesi olduğunu söylemek ister.

Anayasayı ilk kabul edenler için de durum aynıydı. Kişisel niyetleri ne olursa olsun “gelecek nesiller” söz konusu olduğunda dillerinin hukuki anlamı, anlaşmaya girerken umutları ve güdülerini, bu anlaşmanın gelecek nesiller için yararlı ve kabul edilebilir olmasını sağlamaktı. Bu onların birliğini, güvenliğini, huzurunu ve refahını arttırabilir ve “özgürlük nimetlerini güvence altına alma” eğiliminde olabilir. Dil, anlaşmanın asıl taraflarının kendi “gelecek nesillerini” anlaşmaya göre yaşamaya zorlama yönünde herhangi bir hak, güç veya tasarruf iddiasında bulunmaz veya hiçbir şekilde ima etmez. Eğer gelecek kuşakları bu düzen altında yaşamaya mahkûm etmek isteselerdi, amaçlarının “onların özgürlük nimetlerini güvence altına almak” değil, onları köle yapmak olduğunu söylemeleri gerekirdi. Eğer onların “gelecek nesilleri” bunun altında yaşayacaksa, onlar aptal, zalim ve ölü büyükbabalarının kölelerinden başka bir şey değillerdir.

Anayasanın “Amerika Birleşik Devletleri halkını” her daim bir kurum haline getirdiği söylenemez. “Halk”tan bir kurum olarak değil, bireyler olarak bahseder. Bir kurum kendisinden ne “biz” ne “insan” ne de “kendimiz” olarak tanımlamaz. Hukuk dilinde bir kurumun herhangi bir “gelecek kuşakları” da yoktur. Kendisinden tek bir bireysellik olarak bahseder ve daimî bir varoluşa sahip olduğunu farz eder.

Üstelik, herhangi bir zamanda var olan hiçbir insan topluluğu sürekli bir kurum yaratma gücüne sahip değildir. Bir kurum, eski üyelerin ölmesi nedeniyle, yalnızca yeni üyelerin gönüllü katılımıyla fiilen kalıcı hale gelebilir. Ancak kurum zorunlu olarak yeni üyelerin gönüllü olarak katılımı ile onu oluşturanların ölümüyle birlikte ölür.

Dolayısıyla, hukuki açıdan konuşursak, bir Anayasada onu kuranların “gelecek nesillerini” bağlayan veya bunu iddia eden hiçbir şey yoktur.

O halde Anayasayı kuranların gelecek nesilleri bağlayan bir yetkileri yoksa ve onları mecbur kılan girişimde bulunmamışlarsa, onların gelecek nesillerinin kendilerini bağlayıp bağlamadıkları sorusu ortaya çıkar. Eğer bunu yapmışlarsa, bunu bu iki yoldan yalnızca biriyle veya her ikisiyle, yani oy vererek ve vergi ödeyerek yapmış olabilirler.

II.

Bu iki konuyu, yani oy verme ve vergi ödemeyi, ayrı ayrı ele alalım.

Ve ilk olarak oy vermeyi ele alalım.

Anayasa kapsamında bugüne kadar yapılan tüm oylamalar öyle bir türde olmuştur ki, yalnızca tüm halkın Anayasayı destekleme taahhüdünde bulunmamış

ancak aşağıdaki değerlendirmelerin de gösterdiği gibi bunların hiçbirine bunu yapma sözü dahi vermemiştir.

1. Doğası gereği, oy verme eylemi gerçek seçmenler dışında hiçkimseyi bağlamaz. Ancak gerekli olan mülkiyet nitelikleri nedeniyle, Anayasa uyarınca ilk yirmi veya otuz yıl boyunca, tüm nüfusun (siyah beyaz, erkek, kadın ve küçüklerin) oy kullanmasına izin verilmişti. Sonuç olarak, oylama söz konusu olduğunda, o zaman mevcut olanların onda birinden, on beşte birinden veya yirmide birinden fazla olmayan bir seçmen kitlesinin Anayasayı destekleme yükümlülüğünü doğurabilirdi.

şu anda muhtemelen tüm nüfusun altıda birinden daha fazla olmayan bir seçmen kitlesinin oy kullanmasına izin veriliyor. Sonuç olarak oylama söz konusu olduğunda geri kalan altıda beşin Anayasayı destekleyeceklerine dair herhangi bir taahhütte bulunmaları mümkün değil.

2. Oy kullanmasına izin verilen altıda birin üçte ikisinden fazlası (tüm nüfusun yaklaşık dokuzda biri) genellikle oy kullanmıştır.

Birçoğu hiç oy vermiyor. Birçoğu iki, üç, beş veya on yılda bir oldukça heyecanı yüksek dönemlerde yalnızca bir kez oy kullanıyor.

Hiç kimsenin, oy vererek, oy verdiği dönemden daha uzun bir süre için kendisine dair vaat verebileceği söylenemez. Örneğin, görevini yalnızca bir yıl sürdürecek bir görevliye oy veririm, bu srenin ötesinde hükümete destek sözü verdiğim söylenemez. Bu nedenle fiili oylama temelinde, genel olarak nüfusun dokuzda birinden veya sekizde birinden fazlasının Anayasayı destekleme vaadinde bulunduğu söylenemez.

3. Oy verme eylemi tamamen gönüllülük esasına dayalı olmadığı sürece, bir kişinin oy vererek Anayasayı desteklemeyi taahhüt ettiği söylenemez. Ancak oy verme eyleminin, oy veren çok sayıda kişi açısından tam anlamıyla gönüllü bir eylem olduğu söylenemez. Bu, kendi tercihlerinden çok, başkaları tarafından onlara empoze edilen bir zorunluluk ölçüsüdür. Bu noktada daha önceki bir sayıda¹ söyleneni tekrar ediyorum:

“Aslında bireyler söz konusu olduğunda, onların fiili oy vermesi, şimdilik bile rızanın kanıtı olarak kabul edilmemelidir. Tam tersine, kişinin rızası sorulmadan, karşı koyamayacağı ağır ceza tehlikesi altında onu para ödemeye, hizmet vermeye ve birçok doğal hakkını kullanmaktan vazgeçmeye zorlayan bir iktidar tarafından kuşatıldığı düşünülmelidir. Diğer insanların da oy pusulasını kullanarak bu zulmü kendisine uyguladıklarını görür. Ayrıca, eğer oy pusulasını kendisi kullanırsa, başkalarının zulmünü kendi zulmüne tabi tutarak kendisini kurtarma şansının olduğunu da görür. Kendi rızası olmadan, oy pusulasını kullanırsa efendi olabilecek, kullanmazsa köle olabilecek bir konumdadır ve bu ikisinden başka seçeneği yoktur. Onun durumu ya başkalarını öldürmesi ya da kendisinin öldürülmesi gereken, savaşa zorlanan bir adamın durumuna benzer. Bir adam savaşta kendi hayatını kurtarmak için rakiplerinin canını almaya kalkıştığından, savaşın kendi seçimi olduğu sonucu çıkarılmamalıdır. Bir adamın kendini korumak için tek şansı olarak oy pusulası kullanması nedeniyle -sadece bir kurşunun yerine geçen- oy pusulasıyla yapılan yarışmalardan da bu yarışmanın onun gönüllü olarak

¹ Bkz. İhanete Hayır, No. 2, sayfa 5 ve 6.

katıldığı bir yarışma olduğu sonucu çıkarılamaz. Kendi doğal haklarını, başkalarının haklarına karşı bir risk olarak, salt sayıların gücüyle kaybedilecek veya kazanılacak şekilde gönüllü olarak oluşturduğu söylenemez. Tam tersine, başkaları tarafından zorlandığı ve başka hiçbir meşru müdafaa yolunun sunulmadığı bir acil durumda, mecburen elinde kalan tek yolu kullandığı düşünülmelidir.

“Kuşkusuz, dünyadaki en baskıcı iktidar yönetimindeki en sefil insanlar, eğer oy vermelerine izin verilse ve eğer durumlarını iyileştirme şansı görebilselerdi, bunu kullanırlardı. Ancak bu nedenle onları ezen iktidarın gönüllü olarak kurdukları, hatta rıza gösterdikleri bir iktidar olduğu yönünde meşru bir çıkarım olmayacaktır.

“Bu nedenle, bir kişinin Amerika Birleşik Devletleri Anayasası uyarınca oy kullanması -oyu kullandığı anda dahi- Anayasayı özgürce kabul ettiğinin kanıtı olarak alınmamalıdır. Sonuç olarak elimizde, Amerika Birleşik Devletleri’ndeki gerçek seçmenlerin bile çok büyük bir bölümünün -oy verildiği anda bile- Anayasayı gerçekten ve gönüllü olarak kabul ettiğine dair hiçbir kanıt yoktur. Her insan, kendisinin veya mülkünün başkalarınca taciz edilmeye veya zarar görmeye maruz bırakılmadan, rıza gösterme veya rıza vermeme konusunda tamamen özgür bırakılmadıkça böyle bir kanıt asla sahip olamayız.”

Kimin kendi tercihiyle ve kimin kendisine dayatılan zorunluluktan dolayı oy verdiğine dair hiçbir açık bilğimiz olamayacağı gibi, herhangi bir bireyin kendi tercihiye göre oy verdiğine dair de hiçbir net bilğimiz olamaz veya sonuç olarak, oy vererek hükümeti desteklemeye razı oldu veya kendi kendisine söz

verdiğine dair bir bilgimiz olamaz. Bu nedenle, hukuk içinde konuşursak, oy verme eylemi, hiç kimsenin iktidarı destekleme taahhüdünde bulunduğu anlamına gelmez. Hiç kimse hükümetin herhangi birinin gönüllü desteğine dayandığını kanıtlayamaz. Hukukun ve mantığın genel ilkelerine göre, hükümetin gönüllü destekçilerinin kim olduğu açıkça gösterilinceye kadar, hükümetin herhangi bir gönüllü destekçisinin olduğu söylenemez.

4. Vergilendirme, oy versin ya da vermesin herkese zorunlu hale getirildiğinden, oy verenlerin büyük bir kısmı şüphesiz bunu kendi paralarının kendilerine karşı kullanılmasını önlemek için yapmaktadırlar; Aslında eğer kendilerini yalnızca vergilendirmeden kurtarabilselerdi, hükümetin diğer tüm gasplarından ve zulmünden de kurtulmuş olsalardı memnuniyetle oy vermekten kaçınırlardı. Bir adamın mülkünü onun rızası olmadan almak ve daha sonra oy vererek bu mülkün onun zararına kullanılmasını engellemeye çalıştığı için onun rızasını almak, onun Anayasayı desteklemek için rızasının alınmasına dair çok yetersiz bir kanıttır. Aslında bu hiç de bir kanıt değildir ve oy vermek uğruna vergilendirilmeye razı olan kişilerin kimler olduğuna (varsa) dair hiçbir hukuki bilgimiz olamayacağı gibi, herhangi bir bireyin oy verme uğruna vergilendirilmeye razı olduğuna ve dolayısıyla Anayasayı desteklemeyi kabul ettiğine dair de hiçbir hukuki bilgimiz olamaz.

5. Neredeyse tüm seçimlerde aynı makam için farklı adaylara oy verilmektedir. Başarısız olan adaylara oy verenlerin Anayasanın sürdürülmesi yönünde oy verdikleri söylenemez. Daha fazla gerekçeyle, Anayasayı desteklemek için değil, özellikle de başarılı

adayın Anayasa maskesi altında kendilerine uygulamayı planladığı tiranlığı önlemek için oy verdikleri düşünülebilir ve bu nedenle makul olarak Anayasanın kendisine karşı oy kullandıkları varsayılabilir. Bu varsayım daha makuldür çünkü bu tür oylama Anayasaya karşı muhalefetlerini ifade etmeleri için izin verilen tek yoldur.

6. Çoğu oy genellikle başarı şansı olmayan adaylara verilir. Bu tür oy verenlerin, Anayasayı desteklemek için değil, Anayasanın uygulanmasını engellemek için özel bir niyetle oy verdikleri varsayılabilir ve dolayısıyla Anayasanın kendisine karşıdır.

7. Tüm farklı oylar gizlice (gizli oylamayla) verildiğinden, bizzat oylardan hangisinin Anayasaya lehine ve hangisinin Anayasaya karşı olduğunu bilmenin hukuki bir yolu yoktur. Bu nedenle oylama, herhangi bir bireyin Anayasayı desteklediğine dair hiçbir meşru kanıt sunmaz. Ve herhangi bir bireyin Anayasayı desteklediğine dair hiçbir hukuki delilin bulunmadığı durumlarda, kimlerin Anayasayı desteklediği söylenemez. Özellikle herhangi birinin niyetine ilişkin meşru bir kanıt olmadığından dolayı, oldukça büyük bir kısım insanın niyetine ilişkin herhangi bir hukuki kanıta sahip olmak açıkça imkânsızdır.

8. Herhangi bir kişinin oy verme niyetine ilişkin meşru bir kanıt bulunamayacağından, yalnızca varsayımda bulunabiliriz. Bir varsayım olarak, oy verenlerin çok büyük bir kısmının bunu bu prensibe göre yapması muhtemeldir; yani oy vererek hükümeti kendileri (veya arkadaşlarının) alabilirlerse ve yetkilerini rakiplerine karşı kullanırlarsa, Anayasayı gönüllü olarak destekleyeceklerdir; ancak rakipleri

iktidara sahip olursa ve bunu onlara karşı kullanırsa, o zaman Anayasayı gönüllü bir şekilde desteklemezler.

Kısacası, insanların Anayasayı gönüllü olarak desteklemesi, hiç şüphesiz, çoğu durumda tamamen Anayasa aracılığıyla kendilerinin efendi mi yoksa köle mi olacakları sorusu ile bağlantılıdır.

Böyle bir koşullu rıza, hukuken ve mantıken hiçbir şekilde uygun bulunamaz.

9. Oy vermek suretiyle Anayasayı destekleyen herkes (eğer böyle bir şey varsa) bunu gizlice (gizli oyla) ve temsilcilerinin veya temsilcilerinin eylemlerinin kişisel sorumluluklarından kaçınacak şekilde yaparsa, bu durum hukuki ve makul olarak kabul edilemez. Bunu açıkça yapmadığı sürece ve temsilcilerinin eylemlerinden kendisini kişisel olarak sorumlu kılacak şekilde yapmadığı sürece, onlara devrettiği yetkinin sınırları dahilinde hareket etmedikleri sürece, hiç kimsenin Anayasayı kabul ettiği veya desteklediği gibi bir şeyi makul veya yasal olarak yaptığı söylenemez.

10. Tüm oylamalar gizli olduğundan (gizli oyla) ve tüm gizli hükümetler zorunlu olarak yalnızca soygunculardan, zorbalarından ve katillerden oluşan gizli çeteler olduğundan, hükümetimizin pratikte bu tür oylama yoluyla sürdürüldüğüne dair genel olgu yalnızca şunu kanıtlar: Aramızda, amaçları halkın geri kalanını soymak, köleleştirmek ve amaçlarına ulaşmak için gerektiği ölçüde öldürmek olan hırsızlardan, zorbalarından ve katillerden oluşan gizli bir çete vardır. Böyle bir grubun varlığına dair basit olgu Amerika Birleşik Devletleri halkının ya da onlardan herhangi birinin Anayasayı gönüllü olarak desteklediğini sağlamamasıdır.

Şimdi belirtilen tüm nedenlerden dolayı, oylama, Anayasayı gönüllü olarak destekleyen bu bireylerin (eğer varsa) kim olduğuna dair hiçbir yasal kanıt sağlamaz. Bu nedenle birilerinin onu gönüllü olarak desteklediğine dair hiçbir meşru kanıt bulunmamaktadır.

Dolayısıyla oylama söz konusu olduğunda şu ana kadar Anayasanın hukuki açıdan hiçbir destekçisi yoktur.

Ve aslında ülkede Anayasanın tek bir gerçek destekçisinin bulunmasına dair en ufak bir ihtimal bile yok. Yani ülkede hem Anayasanın gerçekte ne olduğunu anlayan hem de onu samimiyetle destekleyen bir tek adamın bulunmasına en ufak bir ihtimal yoktur.

Birçok hükümetin görünürdeki destekçileri gibi Anayasanın görünürdeki destekçileri, üç sınıftan oluşur: 1. Hükümeti kendi nüfuzları veya zenginlikleri için kullanabilecekleri bir araç olarak gören kalabalık ve aktif bir sınıf olan düzenbazlar. 2. Aldatılanlar -hiç şüphesiz geniş bir sınıf- her biri. Çünkü kendi şahsı ve mülküyle ne yapacağına karar vermede milyonlarca ses arasından birinin sesine izin verilir. Başkalarını soyarken, köleleştirirken ve öldürürken, başkaları kendisini soyarken, köleleştirirken ve öldürürken aynı söz hakkına sahip olmasına izin verildiği için kendisinin “özgür bir adam” bir “egemen” olduğunu hayal edecek kadar aptaldır; bunun “özgür bir hükümet” olduğunu; “eşit haklara sahip bir hükümet”, “dünyanın en iyi hükümeti”² ve bunun gibi saçmalıklara izin verir. 3. Hükümetin kötülüklerini

² Diyelim ki dünyadaki en iyi hükümet, peki bu onun kendi iyiliğini mi yoksa sadece diğer tüm hükümetlerin kötülüğünü mü kanıtıyor?

biraz takdir eden ama ya onlardan nasıl kurtulacağını bilmeyen ya da kendisini ciddiyetle ve ciddiyetle bir değişiklik yapma işine adayacak kadar özel çıkarlarını feda etmeyi seçmeyen bir sınıf.

III.

Vergilerin ödenmesinin zorunlu olması elbette herhangi birinin Anayasayı gönüllü olarak desteklediğine kanıt olamaz.

1. Anayasamızın teorisinde, tüm vergilerin gönüllü olarak ödendiği; hükümetimizin, insanların birbirleriyle gönüllü olarak girdiği ortak bir sigorta şirketi olduğu; her insanın, diğer sigorta şirketleri ile yaptığı gibi, bu kadar koruma için şu kadar para ödemek üzere Anayasaya taraf olan diğer herkesle özgür ve tamamen gönüllü bir sözleşme yaptığı ve vergi ödeyip korunmak olduğu kadar korunmamak ve vergi ödememek de özgür olduğu doğrudur.

Ancak hükümetimizin bu teorisi pratik gerçeklerden tamamen farklıdır. Gerçek şu ki hükümet bir haydut gibi bir adama şöyle der: “Ya paran ya da canın”. Ve hepsi olmasa da çoğu vergi bu tehdidin zorlamasıyla ödeniyor.

Hakikaten de hükümet, ıssız bir yerde bir adamın yolunu kesip, yol kenarından onun üzerine atlayıp, kafasına bir tabanca dayayıp onun ceplerini karıştırmaz. Ancak bu bakımdan da soygun yine de bir soygundur ve çok daha alçakça ve utanç vericidir.

Eşkıya, kendi eyleminin sorumluluğunu, tehlikesini ve suçunu yalnızca kendisi üstlenir. Paranız üzerinde herhangi bir haklı iddiası olduğunu veya onu kendi çıkarınız için kullanmayı planladığını iddia etmez. Bir soyguncudan başka bir şeymiş gibi davranmaz. Sadece

bir “koruyucu” olduğunu iddia edecek kadar küstah ve ve sırf kendilerini mükemmel bir şekilde koruyabileceklerini hisseden ya da onun kendine özgü koruma sistemini takdir etmeyen bu çılgın gezginleri “koruyabilmek” için insanların parasını onların iradesi dışında alan biri değildir. O, bu tür meslekleri yapamayacak kadar akli başında bir adamdır. Üstelik o paranızı aldıktan sonra, sizin istediğiniz gibi sizi bırakır. Size sağladığı “koruma” nedeniyle yasal “hükümdarınız” olduğunuzu varsayarak isteğiniz dışında yolda sizi takip etmekte ısrar etmez. O, bunu yapmanızı talep ederek ve şunu yapmanızı yasaklayarak, kendi çıkarına veya zevkine uygun bulduğu sıklıkta sizden daha fazla para çalarak ve sizi bir asi, hain ve ülkenizin düşmanı olarak damgalayarak ve onun otoritesine karşı çıkarsanız ya da taleplerine direnirseniz sizi acımasızca vurarak boyun eğmenizi ve kendisine hizmet etmenizi emrederek sizi “korumaya” devam etmez. O, bu tür sahtekarlıklardan, hakaretlerden ve alçaklıklardan suçlu olamayacak kadar bir beyefendidir. Kısacası sizi soymanın yanı sıra, sizi kandırmaya ya da kölesi yapmaya kalkışmaz.

Kendisine “iktidar” adını veren soyguncuların ve katillerin işleyişi, tek bir eşkıyanınkinin tam tersidir.

Her şeyden önce eşkıyalar onlar gibi kendilerini bireysel olarak tanınır kılmazlar veya sonuç olarak eylemlerinin sorumluluğunu kişisel olarak üstlenirler. İktidarlar ise bunun tam tersine, gizlice (gizli oylamayla) içlerinden birini kendi adlarına soygunu gerçekleştirmesi için görevlendirirler ve kendilerini neredeyse gizlerler. Bu şekilde belirlenen kişiye şöyle derler:

A... B...’ye gidin ve ona “hükümetin” kendisini ve malını koruma masraflarını karşılamak için paraya ihtiyacı olduğunu söyleyin. Kendisini korumak için bizimle hiçbir zaman sözleşme yapmadığını ve bizim korumamızı istemediğini söylemeye cüret ederse, ona bunun onun değil bizim işimiz olduğunu, o istese de istemese de onu korumayı biz seçiyor ve onu korumak için de ücret talep ettiğimizi söyleyin. Kendisiyle herhangi bir sözleşme yapmamışken, bu şekilde “hükümet” unvanını üstlenen ve kendisini korumayı üstlenen ve kendisinden ödeme talep eden kişilerin kim olduğunu araştırmaya cesaret ederse, ona şunu söyleyin: Bu da bizim işimiz, onun değil. Kendimizi ona bireysel olarak tanıtmayı seçmediğimizi; taleplerimizi kendisine bildirmeniz için sizi gizlice (gizli oyla) temsilcimiz olarak atadığımızı, eğer bunlara uyarsa, bu yıl için benzer herhangi bir talebe karşı kendi adımıza kendisini koruyacak bir belge vereceğimizi söyleyin. Eğer uymayı reddederse, sadece bizim taleplerimizi değil, tüm masraflarımızı ve zahmetinizi de karşılayacak kadar malına el koyup satınız. Eğer malına el konulmasına direnirse, çevredekileri size yardım etmeye çağırın (şüphesiz bazılarının çetemizin üyeleri olduğu ortaya çıkacaktır). Eğer mülkünü savunurken size yardım eden çetemizden herhangi birini öldürürse, onu ne pahasına olursa olsun yakalayın; onu (mahkemelerimizden birinde) cinayetle suçlayın; onu mahkûm edin ve asın. Eğer komşularını ya da kendisi gibi taleplerimize direnmeye hazır olan başkalarını çağırırsa ve onlar da büyük gruplar halinde onun yardımına gelirlirse, hepsinin asi ve hain olduğunu haykırın; “ülkemiz”in tehlikede olduğu; kiralık katillerimizin komutanını çağırın, ona, ne pahasına olursa olsun isyanı bastırmasını ve “ülkeyi

kurtarmasını” söyleyin. Yüzbinlerce kişi de olsa direnen herkesi öldürmesini söyleyin ve böylece benzer şekilde eğilimli diğer herkese terörle vurun. Bundan sonra bu tür bir sıkıntı yaşamamamız için cinayet işinin iyice yapıldığını anlayın. Bu hainlere bizim gücümüz ve kararlılığımız öğretildiğinde, uzun yıllar boyunca iyi ve sadık vatandaşlar olacaklar ve vergilerini sorgusuz sualsiz ödeyeceklerdir.

Öyle bir mecburiyet altındadır ki sözde vergiler ödenmektedir. Ve vergilerin ödenmesinin, halkın “hükümet”i desteklemeye rıza gösterdiklerine dair ne denli kanıt sağladığını göstermeye gerek yok.

2. Vergilerin ödenmesinin hükümeti desteklemeye yönelik herhangi bir rıza veya taahhüt anlamına gelmediğinin bir başka nedeni de vergi mükellefinin “hükümeti” oluşturan belirli bireylerin kim olduğunu bilmemesi ve bilme olanağına sahip olmamasıdır. Ona göre “hükümet” hiçbir sözleşme yapamayacağı, rıza gösteremeyeceği ve taahhütte bulunamayacağı bir mit, bir soyutlama, maddi olmayan bir şeydir. Bunu yalnızca sözde temsilcileri aracılığıyla biliyor. “Hükümet”in kendisini asla görmez. Gerçekten de belli bir yaştaki bazı kişilerin oy kullanmasına izin verildiğini yaygın olarak biliyor ve böylece kendileri hükümetin bir parçası veya (eğer isterlerse) hükümete muhalif olabilirler. Ama içlerinden kimlerin bu şekilde oy kullandığını ve özellikle her birinin nasıl oy kullandığını (hükümete yardım etmek için mi yoksa karşı çıkmak için mi) oylamanın tamamı gizlice yapıldığından dolayı (gizli oyla) bilmez. Dolayısıyla pratikte “hükümeti” kimin oluşturduğunu şimdilik bilme olanağı yoktur. Elbette onlarla sözleşme yapamaz, rıza gösteremez, rehin veremez. Bu nedenle

zorunlu olarak onlara vergi ödemesi, kendisi açısından onları desteklemeye, yani “hükümeti” veya Anayasayı desteklemeye yönelik hiçbir sözleşme, rıza veya taahhüt anlamına da gelmez.

3. Vergi mükellefi, kendilerine “hükümet” adını veren kişilerin kim olduğunu bilmeden, vergilerini kime ödediğini bilmez. Bildiği tek şey, kendisine “hükümet”in temsilcisi, yani kendilerine “hükümet” unvanını almış olan gizli bir soyguncu ve katil çetesinin temsilcisi olduğunu gösteren bir adamın kendisine geldiğidir. Ve onlara istedikleri parayı vermeyi reddeden herkesi öldürmeye karar verirler. Hayatını kurtarmak için Parasını bu temsilciye verir. Ancak bu temsilci, vergi mükellefine bireysel olarak bilgi vermediğinden, vergi mükellefi, parasını verdikten sonra “hükümetin” kim olduğuna, yani soyguncuların kim olduğuna dair daha önce bildiğinden fazlasını bilmez. Bu nedenle, parasını onların temsilcisine bırakarak onlarla gönüllü bir sözleşme yaptığını, onlara itaat edeceğini, onları destekleyeceğini ve gelecekte kendisinden talep edecekleri parayı onlara vereceğini taahhüt ettiğini söylemek kesinlikle saçmadır.

4. Tüm siyasi güç denen şey pratik olarak bu para meselesine dayanmaktadır. Başlangıçta yeterli parası olan her türlü alçak, kendilerini bir “hükümet” olarak kurabilir; çünkü parayla asker kiralayabilir ve askerlerle de zorla daha fazla para alabilirler. Ve aynı zamanda genel olarak kendi iradelerine itaati zorunlu kılarlar. Sezar’ın savaşta söylediği gibi, para ve asker karşılıklı olarak birbirlerini desteklemiştir; parayla asker kiralayabileceğini ve asker zoruyla para kazanacağını söyler. Dolayısıyla kendilerine hükümet diyen bu kötü adamlar, güçlerinin öncelikle paraya dayandığını çok

iyi biliyorlar. Parayla asker kiralayabilirler, askerlerle de zorla para kazanabilirler. Ve yetkileri reddedildiğinde, paradan elde ettikleri ilk şey, kendilerine daha fazla para vermeyi reddeden herkesi öldürmek veya boyun eğdirmek için asker kiralamaktır.

Bu nedenle, özgürlüğü isteyen herkes şu yaşamsal gerçekleri anlamalıdır: 1. Bir (sözde) “hükümetin” eline para veren her kişi, kendisinden daha fazla para koparmak ve aynı zamanda onu devletin keyfi iradesine tabi tutmak için kendisine karşı kullanılacak bir kılıcı da onun eline vermiş olur. 2. Parasını onun rızası olmadan alacak olanlar, eğer gelecekte onların taleplerine direnmeye kalkışırsa, onu daha fazla soymak ve köleleştirmek için kullanacaklardır. 3. Herhangi bir insanın, bir adamın parasını, onu koruma amacıyla aldığını iddia ettikleri herhangi bir amaç için rızası olmadan alabileceğini düşünmek tamamen saçmalıktır çünkü eğer kişi istemiyorsa onu neden korumak istesinler ki? Bunu yapacaklarını zannetmek, kendisi istemediği halde onun rızası olmadan ona yiyecek ve giyecek alacaklarını zannetmek kadar saçmadır. 4. Eğer bir adam “korunma” istiyorsa, bunun için kendi pazarlığını yapmaya ehildir ve hiç kimsenin onu iradesi dışında onu “korumak” için onu soymak durumunda olamaz. 5. İnsanların siyasi özgürlükleri için sahip olabilecekleri tek güvence, paranın kendi amaçları için kullanılmasını istedikleri şekilde kullanacağına dair kendileri için tamamen tatmin edici güvenceler alana kadar zararları için değil, yararları için paralarını kendi ceplerinde tutmalarıdır. 6. Hiçbir hükümete, tamamen gönüllü desteğe bağlı olmadığı sürece bir an için bile makul bir şekilde güvenilemez veya dürüst amaçlara sahip olduğu varsayılmaz.

Bu gerçeklerin hepsi o kadar hayati ve apaçıktır ki, herhangi biri, önce bu amaçla açık ve tamamen gönüllü bir sözleşme yapmadığı sürece bir hükümete, korumasını güvence altına almak amacıyla gönüllü olarak para ödeyeceğinin makul olduğu düşünülemez.

Dolayısıyla ne böyle bir oylamanın ne de böyle bir vergi ödemesinin, fiilen gerçekleştiği şekliyle, birilerinin Anayasayı destekleme rızasını veya yükümlülüğünü kanıtlamadığı tamamen açıktır. Sonuç olarak, Anayasanın herkes için bağlayıcı olduğuna veya herkesin onu destekleyecek herhangi bir sözleşme veya yükümlülüğe tabi olduğuna dair hiçbir kanıtımız yok ve hiç kimsenin bunu destekleme zorunluluğu yoktur.

IV.

Anayasa artık kimseyi bağlamamakla kalmıyor hiçbir zaman da kimseyi bağlamadı. Hiçbir zaman kimseyi bağlamazdı çünkü hiçbir zaman hiç kimse tarafından, hukukun ve aklın genel ilkelerine göre onu bağlayıcı hale getirecek şekilde kabul edilmemişti.

Yazılı bir belgenin, onu imzalayana kadar kimseyi bağlamaması, hukukun ve mantığın genel ilkesidir. Bu ilke o kadar esnek değildir. Bir kişi adını yazamasa bile, yazılı bir sözleşmenin onu bağlayıcılığından önce yine de “işaretini bırakması” gerekirdi. Bu gelenek, çok az kişinin adını yazabildiği çağlar önce kurulmuştu. Kâtip, yani yazı yazabilen bir adam, ağır suçlardan dolayı suçları olmasına rağmen, halkın onun hizmetlerini kaybetmeyi göze alamayacağı gerekçesiyle af hakkına sahip olacak kadar ender ve değerli bir insandı. O zamanda bile yazılı bir sözleşme imzalanmak zorundadır ve yazı yazamayan insanlar ya “işaretlerini koyarlardı” ya da sözleşmelerinin yazıldığı parşömen üzerine yapıştırılan balmumu üzerine mühürlerini basarak sözleşmelerini imzalarlardı. Bu nedenle mühür basma geleneği bu zamana kadar devam etti.

Yasa, yazılı bir belgenin imzalanmaması halinde, tarafları onla bağlayıcı kılmak zorunda olan karinenin onu imzalamayı veya kendisini bu belgeyle bağlamayı seçmemiş olması gerektiğini kabul eder ve akıl da bunu beyan eder. Hem kanun hem de mantık, ona anlaşılmayı imzalayıp imzalamayacağına karar vermesi için son ana kadar süre tanır. Ne yasa ne de mantık, bir kişinin yazılı olana kadar bir belgeyi onaylamasını gerektirmez veya beklemez çünkü yazılıncaya kadar onun kati hukuki anlamını bilemez. Yazıldığında ve kendisinin kati hukuki anlamı konusunda memnun edici olduğuna dair

bir imkân bulduğunda, ondan önce değil ama tam o anda bunu kabul edip etmeyeceğine karar vermesi beklenir. Ve eğer bunu imzalamazsa, onun sebebi böyle bir sözleşmeye dahil olmayı seçmemiş olduğu varsayılr. Vesikanın onun imzalaması için ya da imzalaması ümidiyle yazılmış olması hiçbir işe yaramaz.

Taraflardan biri herhangi bir imzasız yazılı bir belgeyi mahkemeye sunabilir ve bunun başka bir kişinin imzalaması için yazıldığı gerekçesiyle bu belgenin uygulanmasını talep ederse, dolandırıcılığın ve dava açmanın sonu nereye varır? Bu diğer adam bunu imzalayacağına söz mü verdi? İmzalaması mı gerekiyordu? Fırsatı olsa bunu imzalar mıydı? Ama bunu yapmayı reddetmiş ya da ihmal mi etmişti? Ancak Anayasa hakkında söylenebilecek en fazla şey budur.³ Tüm yetkilerini Anayasadan -hiç kimsenin imzalamadığı bir belgeden- aldığını iddia eden yargıçlar, imzalanmamış herhangi bir belgeyi reddederler. Bu, karar için önlerine getirilmelidir.

Dahası, yazılı bir belgenin hukuken ve mantıken sadece imzalanması değil, aynı zamanda bunu yapan tarafı bağlamadan önce, lehine yapılan tarafa (ya da onun adına bir kişiye) teslim edilmesi gerekir. Belge teslim edilmediği sürece imzanın hiçbir etkisi yoktur. Ve bir taraf, yazılı bir belgeyi imzaladıktan sonra teslim etmeyi reddetme konusunda tamamen özgürdür. İmzalamayı reddetmek kadar, teslim etmeyi reddetmekte de özgürdür. Anayasa hiç kimse tarafından

³ Taslağı hazırlayanlar hiçbir şekilde kendilerini bir sözleşme olarak bağlayacak şekilde imzalamadılar. Ve muhtemelen hiçbiri bunu bir sözleşme olarak kendisini bağlayacak şekilde imzalamazdı.

imzalanmadığı gibi, hiç kimse tarafından ya da herhangi birinin temsilcisine ya da avukatına da teslim edilmedi. Bu nedenle bir sözleşme olarak hiçbir zaman imzalanmamış veya teslim edilmemiş diğer herhangi bir belgeden daha fazla geçerli olamaz.

V.

İnsanoğlunun genel anlayışının bir başka kanıtı olarak, tüm insanların önemli sözleşmelerinin, özellikle de kalıcı nitelikteki sözleşmelerin hem yazılı hem de imzalı olması gerektiği yönündeki pratik gerekliliğe ilişkin olarak aşağıdaki gerçekler geçerlidir.

Yaklaşık iki yüz yıldır -yani 1677'den bu yana- İngiltere'nin kanunnamesinde yer alıyor ve aynı şey, tam anlamıyla olmasa da özü itibarıyla yeniden yürürlüğe girdi ve şu anda neredeyse ya da yaklaşık olarak yürürlükte. Genel amacı, yazılı hale getirilmediği ve taraflarca onlardan sorumlu tutulacak şekilde imzalanmadığı sürece, daha önemli sınıftaki sözleşmelerin uygulanması için hiçbir dava açılmayacağını beyan etmek olan bir yasadır.⁴

⁴ Aşağıdaki eyaletlerin kanunnamelerini şahsen inceledim: Maine, New Hampshire, Vermont, Massachusetts, Rhode Island, Connecticut, New York, New Jersey, Pennsylvania, Delaware, Virginia, Kuzey Carolina, Güney Carolina, Georgia, Florida, Alabama, Mississippi, Tennessee, Kentucky, Ohio, Michigan, Indiana, Illinois, Wisconsin, Texas, Arkansas, Missouri, Iowa, Minnesota, Nebraska, Kansas, Nevada, California ve Oregon ve tüm bu eyaletlerde bulduğum İngiliz kanunnamesidir. Bazen değişikliklerle ancak genel olarak faaliyetlerini genişleterek yeniden yürürlüğe girmiş ve şu anda yürürlüktedir.

Massachusetts tüzüğünün bazı hükümlerini şunlardır:

“Aşağıdaki durumların hiçbirinde dava açılmayacaktır: ...

Görüldüğü gibi, yasanın ilkesi yalnızca yazılı sözleşmelerin imzalanması değil, aynı zamanda özel olarak muaf tutulanlar hariç -genellikle küçük meblağlar için olan ve kısa bir süre için yürürlükte kalacak olan- tüm sözleşmelerin yazılmış ve imzalanmış olmasıdır.

Bu noktada yasanın gerekçesi, artık insanlar için sözleşmeleri yazılı hale getirmenin ve imzalamanın çok kolay hale gelmesi ve bunu yapmamalarının, birçok şüpheye, sahtekarlığa kapı açmasıdır. Bu dikkate değer bir öneme sahip olan sözleşmelerini yazılı ve imzalı hale getirmeyi ihmal eden kişilerin, bu sözleşmeleri uygulamak için adalet mahkemelerinden faydalanmamaları anlamına gelir. Bu sebep zekice bir sebeptir ve bu deneyim, bunun mantıklı olduğunu ve gerekliliğini doğrulamıştır. Bu, İngiltere’de yaklaşık iki

Bir kişiyi, bir başkasının borcu, temerrüdü veya kötü davranışları nedeniyle sorumlu tutmak için özel bir and içmekle görevlendirmek: ...

Arsaların, apartmanların, mirasların veya bunlarla ilgili veya bunlarla ilgili herhangi bir menfaatin satışına ilişkin bir sözleşme üzerine veya yazıldığı tarihten itibaren bir yıl içinde ifa edilmeyecek bir anlaşma üzerine:

Böyle bir davanın açıldığı söz, sözleşme veya anlaşma ya da bunlara ilişkin bir memorandum veya not yazılı olmadığı ve bununla suçlanacak taraf veya onun yasal olarak yetkilendirdiği bir kişi tarafından imzalanmadığı sürece.

Alıcı bir şekilde satılan malların bir kısmını kabul edip teslim almadıkça veya pazarlığı bağlayıcı nitelikte ciddi bir şey vermedikçe veya kısmen ödeme yapmadıkça veya pazarlığa ilişkin yazılı bir not veya muhtıra, bu şekilde suçlanacak taraf veya onun yasal olarak yetkilendirdiği bir kişi tarafından yapıлып imzalanmadıkça elli dolar veya daha fazla fiyata mal, emtia veya emtia satışına ilişkin hiçbir sözleşme olumlu veya geçerli olmayacaktır.”

yüz yıldır uygulanmakta olduğu ve bu ülkede neredeyse evrensel olarak benimsendiği ve kimsenin onu yürürlükten kaldırmayı düşünmediği gerçeğiyle de kanıtlanmıştır.

Birçok insanın, bu yasa gerektirmese bile, sözleşmelerini yazıp imzalatma konusunda ne kadar dikkatli olduklarını da hepimiz biliyoruz. Örneğin çoğu kişi, eğer alacakları varsa beş ya da on dolardan fazla olmayan bir parayı almaya dikkat ederler. Küçük bir ürünün faturasını satın alsalar bile, bedelini teslimat sırasında ödeyerek makbuz alırlar. Bir defter hesabının küçük bir bakiyesini veya önceden sözleşmeye bağlanmış az bir borcu öderlerse, bunun için yazılı bir makbuz alırlar.

Dahası, İngiltere’de olduğu gibi ülkemizin (muhtemelen) her tarafında kanun, vasiyetnameler, senetler vb gibi geniş bir sözleşme kategori yalnızca yazılıp imzalanması değil aynı zamanda mühürlenmesi, şahit olunması ve imzalanması gerekmektedir. Ve evli kadınların gayrimenkulle ilgili haklarını devretmeleri durumunda, pek çok devletteki kanun, kadınların kocalarından müstakil ve ayrı olarak muayene edilmesini ve sözleşmeleri kocalarından herhangi bir korku veya zorlama olmadan imzaladıklarını beyan etmelerini gerekmektedir.

Kanunların gerektirdiği ve bireylerin -kanunların gerektirmediği durumlarda bile sağduyulu davranarak-sözleşmelerini yazılı hale getirip imzalatırken ve her türlü belirsizlikten korunmak için aldıkları önlemlerden bazıları bunlardır fakat bunların anlamı ve geçerliliği konusunda tartışmalar vardır. Ve yine de, seksen yıl önce, şimdi hepsi ölmüş olan ve hiçbir zaman bizi bağlama yetkisine sahip olmayan adamlar tarafından

yapılan bir sözleşme -Anayasa- olduğu ifade edilen, öğretilen veya iddia edilen bir şeye sahibiz; yine de bu [Anayasa] milyonlarca kişiden oluşan ve gelecek milyonları da bağlayacak olan (iddia edildiği gibi) üç nesil insanı birbirine bağlamıştır ama hiç kimsenin imzalamadığı, mühürlemediği, teslim etmediği, tanıklık etmediği veya onaylamadığı ve buna bağlı olduğu iddia edilenlerin tamamıyla karşılaştırıldığında çok az kişinin okuduğu, hatta gördüğü veya okuyacağı veya göreceği bir Anayasadır bu. Ve onu okumuş ya da okuyacak olanlardan hemen hemen iki kişi -belki de iki kişi dahi değil- bunun ne anlama geldiği konusunda hemfikir olmadı ya da hiçbir zaman aynı fikirde olmayacak.

Üstelik, kendi yetkisi altındaki herhangi bir mahkemede, bir kişinin diğerine olan beş dolarlık borcunu kanıtlanması teklif edilse kabul görmeyecek olan bu varsayılan sözleşme, -genelde onu yönetiyormuş gibi davrananların yorumladığı şekliyle- ülke çapındaki tüm erkek, kadın ve çocukların imzalayacağı bir sözleşmedir. Ve tüm bu zamanlar boyunca, yalnızca tüm mallarını değil, aynı zamanda özgürlüklerini ve hatta hayatlarını, bu varsayılan sözleşmeyle, bunların tasarrufu konusunda açıkça tamamen sorumsuz hale getirilen adamların ellerine teslim ederler. Ve biz, hiçbir zaman hiç kimse tarafından imzalanmadığı için, insanları sözde bir sözleşmeyi yerine getirmeye zorlamak için mücadele ederek mal ve canları sınırsızca yok edecek kadar çılgın ve çok kötü olduğumuzdan hukukun ve mantığın genel ilkeleri (diğer sözleşmelerde hepimizin tabi olduğu ilkeler gibi) açısından, hiç kimseyi bağlamayan, yalnızca ateşe atılmaya uygun atık kâğıttan başka bir şey olmayan bu Anayasa eğer korunmuşsa, yalnızca insanlığın aptallığına ve

kötülüğüne dair bir tanık ve uyarı olarak hizmet etmek için korunmuştur.